

[Haunstrup Clømmensen.]

koner i dette høje ting, når landets økonomi behandles. Der er ikke skygge af tvivl om, lykkeligvis da, at vi 1960'erne igennem har set, hvordan den danske befolknings levestandard er væsentligt og markant forøget, at langt de fleste i dag har det væsentligt bedre, end de havde det for blot få år siden. De økonomiske problemer, vi derfor er stillet over for, er lykkeligvis ikke fattigdomsproblemerne, men skyldes simpelt hen denne vældige, glubende appetit på at forspise sig på alle de goder, der efterhånden kommer mere og mere inden for rækkevidde.

Også på disse områder er der vel en temmelig bred enighed mellem opposition og regeringspartier. Jeg har forstået på den socialdemokratiske ordfører — og jeg går ud fra, at socialistisk folkepartis ordfører omtrent vil give udtryk for samme synspunkter — at man ikke mener, landet fortsat kan arbejde og trives med et underskud på betalingsbalancen af en størrelsesorden på 4-4½ milliard kroner, således som vi i indeværende kalenderår vel ulykkeligvis når op på. Det er simpelt hen ikke ansvarsbevidst, og de partier — og det er os alle — der med rette taler om, at fuld beskæftigelse er vor målsætning, kan ikke samtidig opretholde denne målsætning, hvis man bringer beskæftigelsen i fare netop i kraft af dette drønende underskud på betalingsbalancen.

Underskuddet er som bekendt af en størrelsesorden på ca. 4 pct. eller så af nationalproduktet, og derfor skulle det vel ikke være uoverkommeligt at få det gradvis nedbragt. Jeg forstod, hr. Per Hækkerup mente, at det var alt for hurtigt at gøre det i løbet af en 2-3 år; jeg ved ikke, hvor mange år der skal til, det skal jo ikke være en 10 års plan. Det må vel være således, at man så hurtigt, som det overhovedet er muligt — men selvfølgelig kan man forhandle om længden — nedbringer dette betalingsbalanceunderskud. Det er og forbliver en trussel mod dansk beskæftigelse.

Jeg går også ud fra, at man i socialdemokratiet, desværre kun, ikke har nogen patentmedicin, der giver os mulighed for at regne med en væsentligt større produktionsfremgang end de 3-3½ pct., der er skønnet for det kommende år. Hvis man har sådanne midler, så skal man ikke forblive

tavs dermed, så synes jeg, man skulle redegøre for det fra folketingets talerstol. Hvis ikke, må man vist erkende, at det er den størrelsesorden, der er den mest realitetsbetonede. Når det er de givne udgangspunkter, og når vi yderligere ved, at der er behov for stigende erhvervsmæssige investeringer for overhovedet at opnå den produktionsfremgang, når vi ved, at der er behov for yderligere stigning i udgifterne til både unge og ældre medborgere, så må enhver kunne se i øjnene, at der er meget beskedne muligheder for en yderligere forøgelse af den levestandard, vi allerede har opnået. Hvis vi blot kunne få råd til rent faktisk at opretholde den levestandard, vi er nået op på nu, i det kommende år, så er der i hvert fald efter vor opfattelse allerede vundet en betydelig gevinst. Derfor tror jeg, det er nødvendigt at føre en ansvarsbevidst økonomisk politik.

Jeg er sikker på, at der fra socialdemokratiets side ikke vil være noget ønske om, at vi skal gennemføre en endnu strammere pengepolitik. Der er en klar mangel på kapital på det danske marked. Alt, hvad der kan gøres for at forøge opsparingen og derved forøge kapitalen, der er til rådighed, vil være af værdi, men ingen kan mene, at vi kan løse vores økonomiske balanceproblemer ved at gennemføre en endnu strammere pengepolitik.

Jeg vil gerne på ny give udtryk for skepsis over for den gamle socialdemokratiske kongstanke, at hvis man gennemfører en obligationsrationering, så bliver der virkelig til at være i dette land balancemæssigt set. Jeg kan udmærket se, på hvilke områder det ville være rart at få større kapital stillet til rådighed, jeg har bare altid syntes, at der var en påfaldende tavshed, når socialdemokratiet skulle forklare os andre, på hvilke områder en obligationsrationering skulle nedbringe de investeringer, der for øjeblikket foregår, så det virkelig betød noget i store tal. Men det er jo muligt, vi under denne debat afvekslingsvis kunne få dette belyst, så vi vidste, hvad obligationsrationeringen i virkeligheden stod for.

For det andet kan der vel heller ikke være nogen som helst tvivl om, at der fortsat er behov for en stram finanspolitik. Den tidligere socialdemokratiske linje på dette område, at man var forarget over, at der skulle